

Arrest

nr. 106 057 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 juli 2012 dient de eerste verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 27 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad, die met arrest nr. 98.258 van 28 februari 2013 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2 Op 5 januari 2012 dient de tweede verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De tweede verzoekster stelt een beroep in bij de Raad, die met arrest nr. 90.898 van 31 oktober 2012 de vordering verwerpt. Op 9 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3 Op 10 januari 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 18 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 1 februari 2013 ter kennis gebracht van de verzoekers. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door;

M.M. geboren te Khassav-Yurt op x.x.1979

M.R. geboren te Bammat-Yurt op x.x.1993 + kinderen:

M.M. geboren te Adil'Otar op x.x.2008 M.O., geboren te Khassav-Yurt op x.x..2010 M.M.M. geboren te Tielt op x.x.2012 Nationaliteit: Rusland

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 167 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 00.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 30.08.2012 op naam van M.F. De aanvraag werd echter ingediend op 10.01.2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 49 lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1960, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag.

Uit artikel 9ter §1, 40 lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 14.12.2012 op naam van M.R. toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007, Het standaard medisch getuigschrift dd. 14.12.2010 op naam van M.M. toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte, op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attest in bijlage. Echter, dit overige medische attest vertoont evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 10.01.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011), Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 De verzoekers hebben ervoor geopteerd geen synthesememorie, zoals voorzien in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, in te dienen en hebben de griffie van de Raad tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Ze betogen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de graad van ernst van de ziekte waaraan de verzoekers lijden niet zou vermeld staan in het neergelegde standaard medisch attest.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Op basis van de aanvraag tot machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en de daarbij gevoegde neergelegde stukken en meer bepaald de door dokter C. ingevulde standaard medisch attesten, is het werkelijk niet te begrijpen hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot het hierboven geciteerde besluit komt.

In het standaard medisch attest opgesteld voor de eerste verzoeker staat vermeld dat hij lijdt aan hepatitis B.

- *De aandoening op zich dient als ernstig beschouwd te worden.*

- *Bovendien kan uit de vermelding 'HbS negatief en HbCore positief' de graad van ernst afgeleid worden, hetgeen uiteraard door een dokter dient te gebeuren (stuk 16 bij de aanvraag, stuk 2).*

In het standaard medisch attest opgesteld voor de tweede verzoekster staat vermeld dat zij lijdt aan een actieve hepatitis B.

- *Opnieuw, de aandoening op zich dient als ernstig beschouwd te worden.*

- *En opnieuw, de vermelding G4P4A0 kan als aanduiding van de graad van ernst beschouwd worden (stuk 17 bij de aanvraag, stuk 2).*

Gelet op de belangrijke vermeldingen in de standaard medische getuigschriften, die worden gestaafd aan de hand van andere medische attesten en laboratorium resultaten, die dienen beoordeeld te worden door een arts, is de conclusie van de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onbegrijpelijk! De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken druist immers geheel in tegen duidelijke feitelijke elementen in het dossier van de verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat te formalistische te werk.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt omtrent de vermelding van de graad van ernst van de ziekte louter en alleen aan de hand van hetgeen vermeld staat onder punt B van het standaard medisch getuigschrift. Belangrijke indicaties dewelke vermeld staan in de andere rubrieken dienen mee in overweging genomen te worden.

"Gehaal ten overvloede merkt de Raad op de verzoekende partijen onder vraag D melding maken van 'issue fatale possible' indien de behandeling zou worden stopgezet en op vraag E (verder vermoedelijk verloop van de ziekte) antwoordt 'possible évolution du membre rup', alsook 'possible (et probable) évolution en décompensation cardiaque'. Op zijn minst bevatten deze antwoorden een indicatie aangaande de graad van de ernst van de ziekte. Het hiervoor geciteerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt enkel dat het standaard medisch getuigschrift een beschrijving dient te bevatten aangaande de graad van de ernst, echter blijkt nergens uit dit wetsartikel dat dit in een bepaalde rubriek dient te worden vermeld. Het volstaat dienaangaande dat de graad van de ernst van de ziekte ergens wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht. " (zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 398 van 28 november 2011 in de zaak RvV 78 847/11)

Dat de vermelding van de graad van de ernst in medische termen wordt gedaan, zoals in casu 'HbS negatief en HbCore positief en G4P4A0/ doet geen enkele afbreuk aan het feit dat de graad van de ernst van de aandoening wel degelijk wordt vermeld.

Dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg deze graad van ernst niet kan beoordelen, doet evenmin afbreuk aan het feit dat de graad van de ernst effectief vermeld staat.

Het is immers uiteindelijk toch aan de arts-adviseur om te oordelen of de aandoening aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met alle feitelijke elementen aanwezig in het dossier.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

'Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd' sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, aangezien in het neergelegde medische attest melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening van de verzoekers

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

De standaard medische getuigschriften die bij de medische regularisatieaanvraag werden gevoegd, vermelden duidelijk alle gevraagde gegevens zoals door artikel 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet worden vereist.

Dat de vermelding van de graad van ernst van de aandoening niet begrepen kan worden door een leek, doch enkel door artsen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gevraagde informatie effectief werd vermeld."

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de ingediende standaard medische getuigschriften niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens verder gepreciseerd dat het standaard medisch getuigschrift, dd. 30 augustus 2012, ouder is dan drie maand voorafgaand aan de aanvraag en dat de getuigschriften, dd. 14 december 2012, geen enkele uitspraak bevatten omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.1.2 Waar de verzoekers betogen dat de conclusie van de verweerder geheel onbegrijpelijk is, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. *In casu* dient de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, §1, vierde lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling;.”

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1. Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn.
2. Het medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het staat *in casu* buiten betwisting dat de beide verzoekers elk een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd. De verzoekers betwisten in het onderhavige verzoekschrift niet dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dd. 30 augustus 2012 op naam van de tweede verzoekster ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Zij richten zich enkel tegen het oordeel van de verweerder met betrekking tot de standaard medische getuigschriften van 14 december 2012.

De verweerder heeft geoordeeld dat deze standaard medische getuigschriften, dd. 14 december 2012, *“geen enkele uitspraak (tonen) omtrent de graad van ernst van de ziekte”* zodat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekers met hun betoog op geen enkel wijze aannemelijk maken dat de door hen voorgelegde standaard medische getuigschriften, in weerwil van het oordeel van de verweerder, wel de bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereiste graad van ernst van hun aandoeningen bevatten. Integendeel lijken de verzoekers, waar zij beweren dat de graad van ernst kan worden afgeleid uit de aandoeningen zelf, te erkennen dat de graad van ernst niet uitdrukkelijk is weergegeven in hun standaard medische getuigschriften. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken moet vermelden, met name: de ziekte waaraan de aanvrager lijdt, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. De graad van ernst van de ziekte en de ziekte zelf zijn twee vermeldingen die conform artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk van elkaar zijn te onderscheiden. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de benaming van de ziekte.

Daarnaast zijn de verzoekers ervan overtuigd dat hun behandelende geneesheer door middel van de omschrijving van hun aandoeningen als "*Hepatitis B: Hbs neg HB score positief*" en "*Hepatitis B, G4P4A0*" wel degelijk "een beknopte vermelding van de graad van ernst van de ziektes" aangeeft. Te dezen dient de Raad echter vast te stellen dat een persoon die niet beschikt over enige medische expertise, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris, uit deze vermeldingen niet de ernst van de aandoeningen kan afleiden, laat staan de graad van ernst. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris is te dezen dan ook geenszins kennelijk onredelijk.

In de mate dat de verzoekers aangeven dat de beoordeling van het standaard medisch getuigschrift door een ambtenaar-geneesheer dient te gebeuren, merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet de bevoegdheid aangaande het (on)ontvankelijk verklaren van de desbetreffende verblijfsaanvraag, inclusief de controle of het medisch getuigschrift de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalde elementen bevat, heeft toegekend aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Bij de beoordeling van de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt dan ook niet van de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht dat hij over medische expertise zou beschikken.

De verzoeker betoogt vervolgens dat de verweerder te formalistisch te werk gaat door enkel rekening te houden met hetgeen vermeld staat onder punt B van de standaard medische getuigschriften.

Hieromtrent merkt de Raad op dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in de bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een "*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend*" gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de "ernst van de aandoening", er is geen specifieke vraagstelling over de "graad van ernst" voorzien. Daarom volstaat het inderdaad dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS, 11 januari 2013, nr. 220.745). Met de uiteenzetting in het voorliggende verzoekschrift laten de verzoekers echter na aan te tonen welke elementen uit het medisch getuigschrift dan wel duidelijkheid scheppen over de graad van ernst van hun aandoeningen. Wat het medisch getuigschrift van de eerste verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat deze enkel stelt dat er met betrekking tot de prognose van verzoekers aandoeningen sprake is van een "afwachterende houding" en dat een opvolging door een internist vereist is. Het standaard getuigschrift van de tweede verzoekster vermeldt dat er voorlopig geen medicamenteuze behandeling noodzakelijk is, dat er tevens sprake is van een afwachterende houding zowel met betrekking tot de duur van de behandeling als de prognose van de aandoeningen en dat de opvolging door een maag-darm specialist vereist is. De overige bepalingen hebben betrekking op het kind van tweede verzoekster en niet op de door haar ingeroepen medische aandoening(en). Waar de verzoekers betogen dat ook de andere medische attesten beoordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat de verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de attesten in bijlage maar besluit dat deze attesten evenmin uitspraak doen omtrent de graad van ernst van de ziekte dan wel dat de andere bij de aanvraag gevoegde attesten niet zijn opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Het vage en algemene betoog van de verzoekers volstaat niet om deze bevindingen te weerleggen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het *in casu* niet incorrect noch kennelijk onredelijk is van de verweerder om vast te stellen dat de graad van ernst van de aandoening niet blijkt uit het voorgelegde standaard medische getuigschriften.

Gelet op artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en voormelde vaststelling heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de door de verzoekers ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden dan ook op goede gronden als onontvankelijk afgewezen.

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De verzoekers tonen evenmin aan dat de verweerder verzuimd zou hebben de gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in rekening genomen te hebben.

Er ligt derhalve geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht.

3.1.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekers geen schending aantonen van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

3.1.4 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

3.1.5 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze verdragsrechtelijke bepaling betreft.

3.2 Het eerste en enig middel is, in die mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE